

שני גולים עצמיים בבעיטה אחת ואוטוטו מפסידים משחק...

יתרון לגודל, חסכון בעבודה וכיוצא באלה. בחוברת "משק הבקר והחלב" מספר 295, ואף לפני כן, אנו קוראים עדויות מ"אמריקה" שמראות שככל שמספר הפרות גדל, עלות ייצור החלב עולה, ולא יורדת, כפי שמנסים ללמד אותנו שועי הענף. שם (בארצות-הברית) אין מכסה והשיקולים שונים בתכלית. כאן בארץ הגענו ליעילות עולמית בזכות האנשים שיצרו את הממשק הייחודי.

אלה מספרים חוקים ומוצקים, שצריכים לגרום לכלכלנים וקברניטי הענף לעצור לרגע, וללא ציניות, או בושה בטרם יהיה מאוחד לעמוד על טעותם, שכן עדיין ניתן, לדעתי, לא להפסיד את המשחק.

ייצור חלב הוא נכס אסטרטגי של כל המדינות הרואות עצמן מפותחות (ראו מה עושים הסינים בשביל זה, למשל...). את הטיעון הזה צריך להטמיע בראשם של מנהיגינו. מתוך נקודת המוצא הזאת ורק מתוכה, צריך לגזור את הפתרונות. כמובן שהפתרונות חייבים להיות יצירתיים ולהביא לידי ביטוי את הכלים העומדים לרשותנו, ובראשם הכלי שהביא אותנו למקום הראשון בעולם – הגורם האנושי, בו יש להשקיע את מעט המשאבים, אם ישנם, ולא באישורים לעובדים זרים, רחמנא ליצלן.

לי אישית, הדבר כואב מאד, כמי שנמצא ברפתות מדי יום, רואה את המראות ושומע את הקולות בעיקר בשפות זרות... ונחרד...

כבן לרפתן אשר במלחמת השחרור עשה את דרכו עם הפרות מאפיקים, דרך נחל יבנאל, ע"מ להציל את העדר מהפגזות הסורים, וביום בו נולדתי (קיץ 1948, מלחמת השחרור), חלב בידיים את הפרות בגבת, כאב לבת שעדיין חולבת את הפרות בביה"ס החלקאי בפרדס חנה, וכאחד שחי את הענף מאז הולדתו, וחלב פרות יותר מ-30 שנה.

מי שאינו מביט לאחור על מנת לנווט את דרכו קדימה, לא ישכיל להגיע למחוז חפצו. "דע מנין באת! ולאן אתה הולך ולפי מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון" כמאמר חז"ל.

שמעון כרמי

(פלאפון: 051-334480)

כניסתם של עובדים זרים/זולים לרפת הקיבוצית היא הגול העצמי הראשון – שכן קודם "זקפו" יום עבודה יקר לטובת הקהילה (מקודם המשק) ועכשיו, משלמים כסף שהולך החוצה מהקהילה ובד"כ לחו"ל, (תאילנד, סין, בורמה ועוד) ובנוסף יש אבטלה בחלק מהקהילות/קיבוצים.

הגול העצמי השני – כתוצאה מן "ההתייעלות" בעלות העבודה – ירד, יורד וירד מחיר המטרה בהתאם, ורווחיות ייצור החלב יורדת, ושוב הקהילה שאמורה להתפרנס מייצור החלב, נפגעת. כל זה לא היה כל כך גורא, אולי, אלמלא הגורם הדומיננטי בכלכלת הרפת, והיתרון היחסי היחידי בייצור חלב בארצנו הקטנטונת, הוא הגורם האנושי.

זהו הגורם שהעלה את תנובת הלב בשבעים וחמש, או שמונים השנים האחרונות, בשיעורים שאינם מקובלים בשום מקום אחר בעולם ומעולם. זהו הגורם שהעמיד את ישראל מאז, לפני יותר מעשרים וחמש שנה, במקום הראשון בתבל בייצור חלב לפרה בשנה (הניסוי של אירגון המזון של האו"ם בפולין).

מה לעשות ו-0.9% מהעוסקים בענף התחילו את דרכם כחולבים "בבור", מי מגיל התיכון או אף לפני כן, ומי לאחר השירות הצבאי. במילים אחרות, בסיס פירמידת הידע היה רחב. מאז נכנסו העובדים הזולים/זרים, הולך וקטן בהתמדה בסיס הפירמידה האנושית, וברור לכל בר בי רב, מאז ימי הפרעונים, שפירמידה בעלת בסיס צר היא פירמידה נמוכה!!! הכתובת על הקיר, כתובת באותיות קידוש לבנה! אם נתמיד בדרך זאת, לא יהיה ייצור חלב בארץ הקודש בעוד דור או שניים! זאת מפני שצעירים לא מצטרפים לענף ולכן לא יהיה מי שיקדם את הענף בעתיד, בשכר עבודה התחלתי שכזה. כבר לפני כ-25 שנה בסיוור בארה"ב ראיתי שמי שמשלם שכר גבוה לעובדי הרפת מרוויח יותר מאשר זה המחפש חולבים זולים.

מוליכי המהלך הם כלכלנים (או שמא קלקלנים?) שאינם יכולים לכמת את היתרון היחסי ומוצאים פתרונות פשוטים ומוטעים, כמו